

Virgil Iordache. Războiul sfârșitului proștilor

written by [Marginalia] | October 3, 2018

Dacă mergem pe definiția prostiei ca încremenire în proiect este destul de limpede că astăzi sunt bune condiții pentru a ieși din proiectele de tip fundamentalist religioase ori raționaliste. Situațiile imaginate de filosofi pentru evidențierea limitelor unor moduri de a gândi sunt acum cât se poate de concrete.

Soluția de design instituțional pentru a gestiona un pluralism cu nișe în care fiecare să-și practice propriile opțiuni fundamentaliste în ograda proprie în cadrul aceuiași stat sau sistem de state este o combinație între viziunea cultural evolutivă a lui Hayek și abordarea policentrică de origine ostromiană. O întrebare de oarecare interes practic este cum se poate ajunge de la starea actuală în care grupuri mari vor să invadeze unul altuia felul de a fi la starea cu regului formale la scara statului, iar cele substanțiale descentralizate.

Pot fi observate cel puțin două piedici care ar trebuie să dispară din mentalitățile majoritare statistic. Una este ideea că e ceva de salvat, a doua ține de relația Biserică – Stat din perspectiva credincioșilor. Dezvolt câteva idei despre ele în contextul evenimentelor zilei.

Chestiunea salvării României

“Salvarea” României nu e nici prin credință, nici prin UE sau orice altceva. Atitudinea de a căuta “salvări” pentru toți n-are nimic de a face cu funcționarea unui stat, ea e doar pentru cei bolnavi, accidentați (se sună la niște numere scurte).

“Ro-exit* e contrapropaganda la “homosexualii vor lua copiii” și *Hristos îți cere să spui Da”. Nu e preluată de ziarul rusofil RL pro-referendum. A pornit bulgărele pe un canal de comunicare controlat, care pentru conservarea credibilității a și dezmințit și a fost revalidat ca fiind credibil, ca să poată funcționa și altă dată.

Dezvoltarea României e prin libertate, efort și admirație. Astea duc și la

cap pe umeri.

Chestiunea relației Biserică – Stat din perspectiva credincioșilor

Regula iubirii de Dumnezeu nu are nimic de a face cu Statul, dar are legătura cu acesta regula iubirii aproapelui. Iubirea aproapelui nu poate să ignore diferențele în ce privește presuposițiile ontologice asumate de fiecare. Presuposițiile despre ce există și ce e omul evoluează cultural la scara secolelor, mai nou chiar a deceniilor. Ele nu putea fi anticipate de Sfinții Părinți și nu pot fi găsite în literatura patristică. Literatura patristică este definitivă în chestiunea iubirii lui Dumnezeu, dar este o imagine locală temporal în chestiunea iubirii aproapelui.

În acest context fiecare creștin în viață trebuie să își exercită discernământul pentru a face switch-ul ontologic de la om ca mădular al trupului lui Hristos la alte modele de om în relațiile cu ceilalți și cu statul. Limita dintre Biserică și stat o decide fiecare persoană în calitatea de cetățean și credincios totodată. Nu pot exista sfinți în viață pentru orientare, iar literatura patristică nu poate oferi o orientare pentru deciziile punctual de astăzi.

Fiecare creștin este obligat să se informeze, să discearnă și să ia o decizie personală pe răspunderea proprie. Opțiunile persoanelor din cler cu privire la probleme sociale și ale statului sunt opțiuni cu valoare personală care pot fi luate sau nu în considerare de către alții pentru orientare după cum decide fiecare.

Limita ontologică dintre Biserică și Stat din perspectivă creștină este una multidimensională cu atâtea dimensiuni câte persoane sunt și dinamică, sub exigența dragostei de semenii, indiferent care este limita instituțională la un moment dat sau în altul. Răspunsul la problema referendumului este inerent plural și doar în mod contingent același.

Încheiere

Dacă se poate imagina o argumentare în oglindă și din perspectivă raționalistă nu știu și cred că este treaba oamenilor care au ales acest mod de viață.

Cu cât mai puțini proști vor rămâne pe lume, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea.